

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- tytułem żądania głównego, stwierdzenie nieważności decyzji Izby Odwoławczej EUIPO na podstawie art. 51 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności decyzji Izby Odwoławczej EUIPO na podstawie art. 51 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009;
- w każdym wypadku, zasądzenie zwrotu na rzecz skarżącej wszystkich kosztów postępowania, a przynajmniej orzeczenie o wzajemnym zniesieniu kosztów postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 51 ust. 1 lit. b i c) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 10 lipca 2017 r. – Portigon/SRB

(Sprawa T-420/17)

(2017/C 277/81)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Portigon AG (Düsseldorf, Niemcy) (przedstawiciele: D. Bliesener i V. Jungkind, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 11 kwietnia 2017 r. w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji za 2017 r. (sygn. SRB/ES/SRF/2017/05) w zakresie, w jakim decyzja dotyczy skarżącej; oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 70 ust. 2 akapity od pierwszego do trzeciego rozporządzenia (UE) nr 806/2014⁽¹⁾ w związku z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia wykonawczego (UE) 2015/81⁽²⁾ w związku z art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59/UE⁽³⁾

- pozwana niesłusznie nałożyła na skarżącą obowiązek uiszczenia składek na rzecz funduszu, ponieważ rozporządzenie (UE) nr 806/2014 i dyrektywa 2014/59/EU nie przewidują obowiązku uiszczenia składek dla instytucji objętych restrukturyzacją lub uporządkowaną likwidacją. Artykuł 114 TFUE zakazuje poboru składek od instytucji takich jak skarżąca, które restrukturyzują lub likwidują swoją pozostałą działalność. Przesłanki do podjęcia środków na podstawie art. 114 ust. 1 TFUE nie zostały spełnione w odniesieniu do skarżącej. Także art. 114 ust. 2 TFUE sprzeciwia się pobieraniu składek.
- Pozwana niesłusznie nałożyła na skarżącą obowiązek uiszczenia składek na rzecz funduszu, ponieważ instytucja ta nie jest wystawiona na ryzyko, wykluczona jest restrukturyzacja lub uporządkowana likwidacja na podstawie rozporządzenia (UE) nr 806/2014, a instytucja nie ma znaczenia dla stabilności systemu finansowego. Narusza to art. 103 ust. 7 lit. a), d) i g) dyrektywy 2014/59/UE.
- Od początku 2012 r. skarżąca nie prowadziła już nowych operacji i w wyniku decyzji Komisji Europejskiej w przedmiocie pomocy państwa jest objęta restrukturyzacją, względnie uporządkowaną likwidacją. W stosunku do większości jej niespełnionych zobowiązań ma ona pozycję powiernika na rzecz innego podmiotu prawa, który przejął ryzyko powodzenia i strat z jej działalności.

- Rozporządzenie delegowane (UE) 2015/63⁽⁴⁾ narusza art. 114 TFUE oraz art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59/UE jako istotny przepis dotyczący obliczania składek (art. 290 ust. 1 zdanie drugie TFUE). Ponadto nie można było przekazać pozwanej określania dodatkowych wskaźników ryzyka (art. 290 ust. 1 TFUE).
2. Zarzut drugi: naruszenie art. 16 i 20 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), ponieważ na podstawie szczególnej sytuacji skarżącej w porównaniu do innych instytucji kredytowych zobowiązanych do uiszczania składek, decyzja narusza ogólną zasadę równego traktowania. Ponadto decyzja ta nieproporcjonalnie ingeruje w wolność prowadzenia działalności gospodarczej, z której korzysta skarżąca.
 3. Zarzut trzeci (pomocniczo): naruszenie art. 70 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 w związku z art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59/UE, ponieważ pozwana niesłusznie nie odliczyła od kwoty zobowiązań stanowiących podstawę dla obliczenia wysokości składki wartości wykonywanego przez stronę skarżącą i podlegającego uwzględnieniu w bilansie nieobciążonego ryzykiem powiernictwa.
 4. Zarzut czwarty (pomocniczo): naruszenie art. 70 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 w związku z art. 5 ust. 3 i 4 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/633, ponieważ w odniesieniu do zawartych przez skarżącą umów dotyczących instrumentów pochodnych pozwana niesłusznie zastosowała koncepcję brutto.
 5. Zarzut piąty (pomocniczo): naruszenie art. 70 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 w związku z art. 6 ust. 8 lit. a) rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/633, ponieważ dokonując obliczenia wysokości składki pozwana niesłusznie potraktowała skarżącą jako instytucję w reorganizacji, a wskaźnik ryzyka w rozumieniu art. 6 ust. 5 lit. c) rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/633 powinien być zostać określony na najniższym możliwym poziomie.
 6. Zarzut szósty: naruszenie art. 41 ust. 1 i ust. 2 lit. a) karty z powodu braku wysłuchania skarżącej.
 7. Zarzut siódmy: naruszenie art. 41 ust. 1 i ust. 2 lit. c) karty z powodu braku dostatecznego uzasadnienia decyzji.

-
- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2015/81 z dnia 19 grudnia 2014 r. określające jednolite warunki stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 15, s. 1).
- ⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190).
- ⁽⁴⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44).

Skarga wniesiona w dniu 3 lipca 2017 r. – Capo d’Anzio/Komisja

(Sprawa T-425/17)

(2017/C 277/82)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Capo d’Anzio SpA (Anzio, Włochy) (przedstawiciel: S. Carloni, avvocato)

Strona pozwana: Komisja